

VELEZRADA V UHORSKOM STREDOVEKOM PRÁVE

doc. PhDr. Vladimír Segeš, PhD.

Vojenský historický ústav, Bratislava

1 Úvodom

Uhorský stredoveký a včasnonovoveký (feudálny) právny systém bol rozmanitý i zložitý.¹ Poznanie jeho východísk a viacerých stránok s'ťažuje najmä okolnosť, že uhorská právna prax až do konca 12. storočia nevyžadovala spisomňovanie, čiže uzatváranie právnych aktov aj písomne. Zložitost' a rozmanitosť feudálneho právneho systému v Uhorskom kráľovstve bola daná aj tým, že sa tu uplatňovalo viacero právnych foriem, okruhov a partikulárnych práv. Hlavnou formou uhorského stredovekého (a následne vlastne aj novovekého feudálneho) práva bolo obyčajové či zvykové právo, ktoré sa až do jeho spísania a uverejnenia udržiavalo ústnou tradíciou.²

¹ O prameňoch, východiskách a pôvodcoch uhorského práva v stredoveku hutne informuje BÓNIS, György. *Középkori jogunk elemei*. Budapest, 1972; Základný a všeobecný prehľad podávajú príslušné kapitoly učebnice pre právnické fakulty MALÝ, Karel a FLORIÁN SIVÁK. *Dejiny štátu a práva v Česko-Slovensku do roku 1918*. Bratislava: Univerzita Komenského, 1994; Ďalej aj HUBENÁK, Ladislav. *Právne dejiny Slovenska do roku 1918*. Banská Bystrica: UMB, 2000; JÁGER, Róbert. *Dejiny štátu a práva na území Slovenska do roku 1848*. Banská Bystrica: UMB, 2019; Výborný prehľad obsahuje aj maďarská príručka CSIZMADIA, Andor, Kálmán KOVÁCS a László ASZTALOS. *Magyar állam-és jogtörténet*. Budapest: Nemzeti Közszoigálati Egyetem, 2003; Nové aspekty a dobrý systematický prehľad o uhorskom práve v období feudalizmu prináša BÉLI, Gábor. *Magyar jogtörténet. A tradicionális jog*. Budapest – Pécs: Dialóg Campus, 2009.

² Hlavné zásady uhorského stredovekého práva s dôrazom na trestné právo som – okrem iného – ozrejmil aj v príspevkoch na dvoch konferenciách organizovaných v roku 2014 a 2015 Právnickou fakultou Masarykovej univerzity v Brne a následne vo vydaných kolektívnych monografiách: SEGEŠ, Vladimír. Sexuálne trestné činy a ich postih v stredovekej Bratislave v kontexte uhorského práva. In: SCHELLE, Karel, Jaromír TAUCHEN a kol. *Sexuální trestní činy včera a dnes*. Ostrava: The European Society for History of Law, 2014, s. 108–122; SEGEŠ, Vladimír. Postih trestných činov proti životu a zdraviu v stredovekej Bratislave. In: TAUCHEN, Jaromír a Karel SCHELLE a kol. *Trestné činy proti životu a zdraviu včera a dnes*. Ostrava: The European Society for History of Law, 2015, s. 72–84.

Tvorba právnych noriem bola oddávna súčasťou jurisdikcie; stredoveké zákony v Uhorsku však prioritne vznikali nie v záujme systematickej regulácie jednotlivých sfér života spoločnosti, ale predovšetkým pre potreby súdnictva, takže až do konca stredoveku pretrvávala faktická podriadenosť zákonodarstva voči súdnictvu.³

Potvrďuje to aj rozbor všetkých dostupných uhorských stredovekých právnych normatívov. Prevažná väčšina zákonov a zákonných článkov sa venuje súdnictvu, a to konkrétne procesnému postupu v stíhaní a trestno-právnemu postihu činov ohrozujúcich život a majetok, čiže z dnešného hľadiska vlastne procesnému a trestnému právu. Po skupine cirkevných zákonov nasledujú zákony upravujúce dane, peňažníctvo a clá, čo do počtu na štvrtom mieste sú zastúpené vojenské normatívy. Až za nimi počtom nasledujú majetkovoprávne a obchodno-právne (kúpnopredajné) zákony, čiže normatívy vecného a záväzkového práva, len málopočetné sú zákony ústavného a verejno-správneho charakteru a relatívne najmenej zákonov upravuje oblasť vnútornej bezpečnosti.⁴

2 Supremácia šľachtického práva a Tripartitum

Uhorské šľachtické právo bolo všeobecne známe a na začiatku 16. storočia zosumarizované v *Tripartite*.⁵ Dominantnosť šľachtického práva v Uhorsku sa prejavovala predovšetkým v tom, že len ono vymedzovalo pôsobnosť

³ Prehľad o dejinách súdnictva v Uhorsku podal STIPTA, István. *A magyar bírósági rendszer története*. Debrecen: Multiplex Media, 1998. Práca vyšla aj v slovenskom preklade STIPTA, István. *Dejiny súdnej moci v Uhorsku do roku 1918*. Košice: Nica, 2004.

⁴ ERDÉLYI, László. *Magyarország törvényei Szent Istvántól Mohácsig*. Budapest 1942, s. 132–133.

⁵ Tripartitum je skrátený názov po latinsky písanej právnej knihy *Tripartitum opus iuris consuetudinarii inchoiti Regni Hungariae partiumque adnexarum* [Trojdielna kniha obyčajového práva slávneho Uhorského kráľovstva a pripojených krajín], ktorú zostavil a roku 1514 dokončil Štefan z Verboviec (de Werbócz, Verbóci). Ide o zbierku stredovekého platného uhorského súkromného a čiastočne aj verejného obyčajového a zákonného práva s dôrazom na šľachtické právo, ktorá obsahuje aj teoretický výklad základných legislatívno-právnych zásad a pojmov. Kritickú, tzv. milénárnu edíciu pozri MÁRKUS, Dezső, Sándor KOŁOSVÁRI a Kelemen ÓVÁRI (eds.). *Corpus Juris Hungariae. Magyar Törvénytár. Werbóczy István Hármaskönyve*. Budapest, 1897 (ďalej „CJH – Tripartitum“); Brillantný rozbor už pred takmer 120 rokmi podal KADLEC, Karel. *Werbóczyovo Tripartitum a soukromé právo uherské i chorvatské šlechty v něm obsažené*. Praha: Nákl. České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1902; Na tomto mieste považujem za dôležité zdôrazniť, že túto prácu českého právneho historika zatiaľ neprekonal ani produktívna maďarská historická a právno-historická veda.

roku 1740, a nie z pôvodnej latinskej verzie spísanej Štefanom Verbőcim a vydanej roku 1517.⁸

Rozsiahle používanie Tripartita v súdnej praxi stolíc dokladá aj množstvo jeho súvekých rukopisných odpisov. Jedným z nich je aj rukopis z roku 1539, ktorý prepísal a registrom opatril Ján Izák Ismenius. Zaujímavosťou tohto rukopisu je to, že niektoré ustanovenia boli v prvej polovici 16. storočia preložené z latinčiny do slovenčiny.⁹

Napriek nejednotnosti až svojvôli v rozhodovaní sudcov a súdov v Uhorsku rozhodujúcim faktorom pre určenie trestu bola klasifikácia trestného činu. Už od 13. storočia sa pojmom verejný zločincí (*malefactores publici*) označovali páchatelia takých deliktov, ktoré sa spravidla trestali hrdelným trestom, čiže smrťou. V tejto súvislosti, ako aj pod vplyvom kánonického práva, sa spočiatku začali rozlišovať verejné trestné činy a súkromné trestné činy. Za verejný zločin (*delictum publicum*) sa spočiatku považovali delikty, na ktoré sa vzťahovali čisto trestné sankcie a ktoré nepripúšťali možnosť riešenia v rámci výkupného systému. Všetky ostatné delikty sa chápali ako súkromná ujma, čiže súkromný delikt (*delictum privatum, delictum civile*), pričom o satisfakciu musel žiadať poškodený podaním žaloby na súde.¹⁰

Velezrada (*nota infidelitatis*) bola verejným trestným činom a v uhorskom trestnom práve sa oddávna pokladala za najt'azší zločin, ktorý zahrnoval viacero trestných činov. V legislatívnej praxi sa prvýkrát komplexnejšie spomína v zák. čl. 2/1462, kde sa v 1. až 14. § vymenúva okolo 20 deliktov

⁸ ŠTENPIEN, Erik. *Tripartitum*. Bratislava: Eurokódex (sine loco), 2008.

⁹ Országos Széchényi Könyvtár (Krajinská Széchényiho knižnica – ďalej OszK), Budapešť, Zbierka RK (staré rukopisy), sign. Fol. lat. 1779, s. 1–7 (podľa novodobého paginovania). Časť zo slovenského prekladu datovaného rokom 1539, ktorá sa týka velezrady, čiže zločinu vierolomnosti či nevery, publikujem v ďalšej časti tejto štúdie, pričom text v súvekej slovenčine podávam transliterovane podľa zaužívaných zásad prepisu.

¹⁰ Klasifikácii trestných činov v Uhorsku za feudalizmu sa venujem v štúdiu SEGEŠ, Vladimír. Zločin a trest v uhorskom feudálnom trestnom práve. In: SOKOLOVSKÝ, Leon (Zost). *Kriminalita, bezpečnosť a súdnictvo v minulosti miest a obcí na Slovensku. Zborník z rovnomennej vedeckej konferencie konanej 1.–3. októbra 2003 v Lučenci*. Bratislava: Univerzita Komenského, 2006, s. 23–35. V kategórii verejných trestných činov charakterizujem 11 skupín zločinov a v rámci súkromných trestných činov vymenúvam 4 druhy súkromnoprávných deliktov.

kvalifikovaných ako nevernosť (*infidelitas*).¹¹ V zásade išlo predovšetkým o trestný čin spáchaný vazalom proti seniorovi a okrem iného sem patrili: úklady proti kráľovi a korune, velezrada, falšovanie verejných listín a pečatí, falšovanie peňazí, vražda príbuzných do štvrtého stupňa, podpaľačstvo dedín a usadlostí, najímanie a pozývanie cudzích lupičov, ničiteľov alebo žoldnierov do krajiny, násilie proti úradom a úradným osobám, vražda alebo poranenie riadnych krajinských sudcov najmä pri výkone ich činnosti, zrada hradov a zradcovstvo voči svojim pánom, zabitie protivníka počas súdneho konania, náboženská herézia, sprznenie či znásilnenie príbuzných do štvrtého stupňa.

V Tripartite (1. časť, 14. článok) je v 18 bodoch uvedených viac ako 30 deliktov, ktoré možno užšie rozdeliť do 6 podskupín: úklady proti majestátu (čiže panovníkovi), vlastizrada a odbojníctvo, násilie proti úradom a úradným osobám (osobitne sudcom), kacírstvo, falšovanie verejných listín a peňazí, vražda či sprznenie príbuzných.¹² Velezrada sa trestala stratou hlavy a majetku previnilca. Prípadné udelenie milosti od panovníka sa spravidla týkalo výkonu trestu smrti, nie však konfiškácie majetku.

3 Slovenský preklad ustanovenia o velezrade z 1. polovice 16. storočia¹³

Titul XIII. O pryczynach chytlenstwy¹⁴: To gest, ktere weczy delagy chytlene prothy kraly a zemy.

Tyto Article Naydess in decreto krale wlczlawa, in Additionibus ad primum decretum Anno 1495, Ar(ticul) 4.¹⁵

¹¹ Articuli, qui concernunt notam infidelitatis et in quibus, et non aliis, possint per dominum regem, possessiones et bona delinquentium, alicui donari seu conferri. CJH – 1000–1526, op. cit., 340–341. Inak aj DÖRY, Franciscus, Georgius BÓNIS, Geisa ÉRSZEGI a Susanna TEKE. *Decreta regni Hungariae. Gesetze und Verordnungen Ungarns. 1458–1490*. Budapest 1989, s. 125–126.

¹² CJH – Tripartitum, op. cit., 1. časť, 14. článok, 1.–18. §, s. 76–78.

¹³ ÓszK, op. cit., s. 4–5.

¹⁴ Chytlenstwy – vierolomnosť, nevernosť, velezrada (z maď. hűtlen – neverný, hűtlen-ség – nevernosť, vierolomnosť).

¹⁵ Ide o marginálny odkaz na príslušný zákonný článok dekrétu kráľa Vladislava II. z roku 1495. Latinské znenie zák. čl. 4/1495 pozri CJH 1000–1526, s. 566.

- I. Kteryby sahnul rukama swymy kralewskey osobe, neb k/geho hlawe, s kordem, gedem, othrawamy, a_neb z/gwaltem,¹⁶ do domu, [v kte]remby kral byl wstupil.
- II. Kteryby zgewne powstal, proty poradku [... (poškodená část – pozn. V.S.)] krale a Corony; – wss[ak... pov]stany gestlyby bylo sp[ravedlive... chy]tlenstwý neny.
- III. Item, ktery falessne lysty sprawuge, falessne lysty w/sudech vzywa, a_neb falessne peczety dela a wyrwya a k/takowym lystom falessnym prytlaczuge.
- III. Ktery falessnu Mynczu kuge, a_neb s/takowow zgewne a hojne ssafuge.
- V. Item, kteryby Mordowal, Ranyl swe bratrzy, pokrwne prytele,¹⁷ ass do cztwrtego gradu sweho pokoleny. Takye Mordare¹⁸ otczow, Matky swey, Manzelky aneb Manžela. Wssak proto zamordowany Manzelky a_neb manžela, krom prawa vdelane.
- VI. Item Czyzoloznyczy swymy pokrwnymy ass do cztwrtego gradu, a_neb sylownyczy swych maczoch, czyzoloznyczy s/tymyže, kdyby byly zgewne dosweczeny.
- VII. Item požyhacze¹⁹ Myest a_neb wsy.
- VIII. Item, kteryby czyzye narody k/zboystwu a_neb draby²⁰ držel, prothy pokoynemu stawu zemy vherskey.
- IX. Item, kteryby proty gleytownemu lystu a_neb gleythu²¹ nyeczto vdelal.
- X. Kteryby sweho vlastneho pana zamek kasstyel a_neb gynu thwrzu zradyl, zradne a vkradne nyeczy w/uherskey zemy zamek, kasstyel a_neb thwrzy wzal, kdyby byl zgewne dosweczeny.
- XI. Kteryby poradne sudcze, Ordinarios Iudices²² w/slowe, Mordowal, lapal, byl, a_neb ranyl, a_neb gych namestkwow.

¹⁶ Gwalt – násilie (z nem. Gewalt).

¹⁷ Pokrwny prytele – pokrvní příbuzní.

¹⁸ Mordar – vrah (z nem. Mörder, Mord – vražda).

¹⁹ Požyhac – podpařáč.

²⁰ Drab – dráb, ozbrojenec, žoldnier.

²¹ Gleyth – glejt, čiže listina zaručující bezpečnost’.

²² Ordinarios iudices – riadni krajinský sudcovia, čiže palatín, krajinský sudca, taverník, kráľov osobník (personál), chorvátsky a slavónsky bán, sedmohradský vojvoda.

XII. Item, Kteryby zamordowal tych, ktery na sudy ydu, kraly, a_neb na octawy²³ aneb na Curthy,²⁴ aneb k/stolyczy ktere hokolwek wydyeku,²⁵ a_neb na gyne mesta sudow, tych swych pry²⁶ hledety, a_neb na Rakoss,²⁷ skrze krale zawolany pry chazegyze.

XIII. Item, kteryby zamordowal a_neb byl lydy kralewskych, Capituly, a_neb z Conuethu, na Executii poslaných.

XIII. Item, zgewny kaczyere, they wyery kaczyerskey gse prydržyewagycze.

XV. Item, kteryby Nosy, vssy dal rezaty, a_neb oczy wylupyth, krom Banow, Wayewodow a gynych w/uredyech na hranyczyech buduczech.

XVI. Item, kteryby buduce Haythmanem na hranyczyech nyektery zamek, kasstyel a_neb Thwrzu stratyl.

XVII. Item, Kteryby dodawaly Thurkom zbrogy, strowu, proffanth,²⁸ a_neb gynym newernym techto kralewstwy.

XVIII. Item Kteryby pozbygel, [a neb – škrtnuté – pozn. V. S.] lupal aneb gynacze hyndruwal²⁹ tych, ktery s/turek vtekygy a gych wyere odpowydagy.

XIX. Item, kteryby dwakrath Repulsii³⁰ w/gedney pry vdělal.

4 Moderný slovenský preklad z latinčiny

1. časť, 14. článok – O prípadoch dokazujúcich biľag velezrady.³¹

²³ Octawy – oktaviálny súd.

²⁴ Curthy – kuriálny (dvorský) súd.

²⁵ Wydyek – stolica (šľachtická), komitát, župa.

²⁶ Swych pry – svojich sporov.

²⁷ Rakoss – Rákoš, Rákošské pole v dnešnej Pešti, kde sa v stredoveku schádzal uhorský snem.

²⁸ Proffanth – proviant.

²⁹ Hyndruval – ničil, pľundroval.

³⁰ Repulsio (lat.) – odohnanie, zahnanie, čiže znemožnenie úradného či súdneho výkonu.

³¹ Termín nota infidelitatis sa v slovenskej právno-historickej spisbe označuje ako nevera, nevernosť, velezrada, vierolomnosť, ale aj znak či zločin nevernosti. Prekladám ho ako biľag velezrady, lebo táto podoba dnes azda najadekvátnejšie vyjadruje skutkovú podstatu dávneho trestného činu, keď panovníkov verný prívrženec či poddaný (lat. fidelis) porušil sľub či záväzok vernosti, čiže panovníka zradil, spreneveril sa mu, takže sa stal neverným (lat. infidelis) a dopustil sa tak zločinu najťažšej či najväčšej zrady, čo sprievodne navonok dokumentoval biľag, ktorý bol spočiatku zväčša skutočný a neskôr symbolický.

Sú teda také prípady a nazývajú sa biľagmi velezrady, v ktorých kráľovský majestát má právo majetky patriace komukoľvek, ešte za jeho života, darovať po práve a slobodne komukoľvek inému.

§ 1. Prvým [prípacom] je zločin urážky majestátu; ak totiž niekto kradmou rukou siahne na osobu nášho panovníka, alebo mečom či jedom úkladne usiluje o jeho hlavu, alebo násilím vtrhne medzi múry či do domu, kde sa kráľ zdržiava.

§ 2. Druhým prípadom je, keď sa niekto očividne postaví a vzoprie proti verejnému poriadku a stavu, kráľovi a korune; ak je však príčinou tohto odporu spravodlivá obrana, nepovažuje sa za biľag [velezrady].

§ 3. Ďalej, kto vyhotovuje falošné listiny alebo falošné listiny verejne používa na súde. Rovnako aj ten, kto ryje a používa falošné pečate.

§ 4. Ďalej, raziči falošných mincí, alebo tí, čo takého mince vedome a vo veľkom množstve používajú.

§ 5. Ďalej, vrahovia a tí, čo porania svojich bratov a príbuzných do štvrtého pokolenia vrátane. Ako aj vrahovia rodičov, manželiek či vrahyne manželov. Avšak za vraždu manželky či vraždu manžela považuj len skutok vykonaný mimo rámca právneho konania a [výkonu] spravodlivosti.

§ 6. Ďalej, prznitelia svojich príbuzných až do štvrtého pokolenia vrátane. Ako aj tí, čo sa dopúšťajú znásilnenia svojich macoch, alebo krvismilníci, ak boli zjavne usvedčení alebo proskribovaní.³²

§ 7. Ďalej, verejní podpaľáči dedín a usadlostí.

§ 8. Ďalej, tí, čo privádzajú cudzích lúpežníkov alebo žoldnierov, aby rozvracali vnútorný poriadok a pokoj v krajine.

§ 9. Ďalej, ničitelia verejných vierohodných listín alebo [glejtových] sprievodných listín, ak boli zjavne usvedčení.

§ 10. Ďalej, zradcovia hradov svojich pánov. Ako aj tí, čo dobývajú, obsadzujú alebo si privlastňujú hrady alebo kaštiele či ostatné pevnosti patriace ktorýmkoľvek domácim obyvateľom, ak boli zjavne usvedčení.

§ 11. Ďalej, tí, čo zabijú, uväznia, zbijú alebo porania riadnych krajinských sudcov a ich námestníkov v sudcovských úradoch.

³² Pod proskripciou sa rozumie verejnú a úradnú vyhlásenie a označenie za delikventa.

§ 12. Ďalej, vrahovia sporiacich či pravotiacich sa [odporcov], alebo uberajúcich sa ku kráľovskému majestátu, alebo na krátky či oktáválny súd,³³ alebo k súdnej stolici ktorejkoľvek [šľachtickej] stolice, alebo na akékoľvek iné miesto, kde sa totiž idú zúčastniť na riešení sporu; alebo [vrahovia] tých, ktorí prichádzajú na krajinský snem či generálne zhromaždenie, čo sa schádza a koná na základe kráľovho nariadenia.

§ 13. Ďalej, vrahovia a tí, čo porania alebo zbijú kráľovských ľudí,³⁴ osvedčovateli kapitúl alebo konventov³⁵ pri výkone ich poslania.

§ 14. Ďalej, verejní kacíri, pridrižávajúci sa totiž zavrhnutiahodnej kacírskej viery.

§ 15. Ďalej, tí, čo zmrzajú údy, vykolú oči; okrem bánov, vojvodov a iných, čo zastávajú úrady v pohraničí.

§ 16. Ďalej, tí, čo zaviniu stratu pohraničných hradov krajiny.

§ 17. Ďalej, tí, čo dodávajú zbrane a potraviny Turkom a ostatným neveriacim, totiž protivníkom a nepriateľom krajiny.

§ 18. Ďalej, tí, čo znepokojujú, zadržávajú a okrádajú tých, ktorí zanechávajú zavrhnutiahodné sektárstvo, utekajú z Turecka do našej krajiny, aby sa tu usadili.

5 Záverom

Velezrada (*nota infidelitatis*) sa v uhorskom trestnom práve oddávna pokladala za najťažší verejný zločin, ktorý zahrnoval viacero trestných činov. V legislatívnej praxi sa prvýkrát komplexnejšie spomína v dekréte kráľa

³³ Ako oktáva (lat. octava) sa označoval ôsmy deň od istého sviatku. V uhorskej súdnej praxi sa na isté oktávy zvykol zvolávať súd kráľovskej kúrie. Roku 1447 sa zákonom stanovili štyri takéto oktávy, kráľ Matej Korvín ich zredukoval na dve – okolo sviatku Juraja (24. apríla) a sviatku Michala (29. septembra). Roku 1498 sa popri týchto dvoch tzv. veľkých oktávach (octavia integra et magna) opätovne zaviedli dve tzv. krátke či menšie oktávy (octavia brevis). Súd veľkých oktáv trval spravidla 40 dní, krátkych zasa 20 dní.

³⁴ Kráľovský človek (lat. homo regius) – úradná osoba (spravidla v istej stolici či regióne), ktorá (tam) na základe kráľovho poverenia zabezpečovala výkon istého súdneho úkonu či rozhodnutia. Obdobných povereníkov mal aj palatín a ďalší krajinskí hodnostári so sudcovskou právomocou.

³⁵ Určení členovia kapitúl a konventov sprevádzali kráľovských povereníkov, aby dosvedčili a spisomnili priebeh súdneho pojednávania alebo úkonu, takže sa na nich vzťahovala kráľovská imunita a ochrana.

Mateja z roku 1462, kde sa v zák. čl. 2/1462 vymenúva okolo 20 deliktov. V Tripartite Štefana Verbóciho z roku 1514 je v 18 bodoch uvedených viac ako 30 deliktov, ktoré možno užšie rozdeliť do 6 podskupín: úklady proti majestátu (čiže panovníkovi), vlastizrada a odbojníctvo, násilie proti úradom a úradným osobám (osobitne sudcom), kacírstvo, falšovanie verejných listín a peňazí, vražda či sprznenie príbuzných. Velezrada sa trestala stratou hlavy a majetku previnilca. Prípadné udelenie milosti od panovníka sa spravidla týkalo výkonu trestu smrti, nie však konfiškácie majetku. Súčasťou štúdie je aj prepis rukopisných ustanovení o velezrade v súdobej slovenčine z roku 1539 a moderný slovenský preklad príslušného článku Tripartita.

Summary

Treason in Medieval Hungarian Law

Treason, or crime of unfaithfulness (*nota infidelitatis*) was considered as the most serious crime in Hungarian legislation and it included several crimes. It is first mentioned in a law enacted by king Matthias in 1462 that lists approximately 20 crimes. In the 1514 *Tripartitum* lists more than 30 crimes in 18 points which could be subdivided into 6 subgroups: malice against property (meaning the sovereign), treason and rebellion, violence against authorities and officials, heresy, forging of official documents and money, murder and defilement of relatives. Treason was punished by head and property of the perpetrator. Eventual granting of mercy by the ruler was usually related to the capital punishment but not confiscation of property.